

Контрольні диктанти (за рік) **Кримські спогади Лесі Українки**

Згадує, бувало, Лариса Петрівна свій перший приїзд до Криму на лікування. Саме тоді й познайомилася із сімнадцятилітньою ровесницею Маргаритою Комаровою. Дуже швидко дівчата стали подругами. А невдовзі подруг об'єднало спільне бажання вишити великий, незвичайної краси рушник і помістити у Тарасовій світлиці на Чернечій горі біля Канева.

Рукодільниці довго й дбайливо мережали полотно, вкладали найкращі, найсокровенніші почуття в цю небуденну справу. Нарешті завітувала доля України на рушнику: кривавилася і чорніла, всміхалася і зоріла кольорами непідробного смутку і тихомрійного щастя. Вишивальниці відвезли дарунок на священну могилу. Почепили над образом Кобзаря свій витвір, низько вклонилися святому місцю і з почуттям сплаченого боргу повернулись назад, сповнені неабияких вражень. Не забули взяти в душу часточку Тарасового безсмертя.

116 сл.

Із часопису

№ 2 Соловейки на чатах

У будь-яку пору тут людно. Щойно прибулі прямують до крутих сходів, а по них підіймаються на вершину Тарасової гори.

Перед самим музеєм квітує розкішна троянда, а між листям у ледь помітному гніздечку пташина сидить! Тисячі людей проходять, клацають фотоапаратами, а вона, не полохається, не полишає гнізда. Око й голівка якийсь час незрушні і створюють враження несправжніх. Та ось крихітне створіння поворухнулось, і серед людей почулося: «Живий соловейко! Перед самісіньким входом до музею!»

Звідки таке безстрашся? Аж ось у повітрі з'явилася ще одна пташка. І люди разом відійшли, розуміли одне одного з напів слова. Тільки б не сполохати, не роз'єднати це солов'їне подружжя, цей живий знак злагоди на Тарасовій горі.

110 сл.

За О. Гончаром